

Οἱ Ἅγιοι Τρεῖς Νέοι Ἱεράρχαι ὡς νέοι Προφῆται τῆς Χάριτος *

«Ἔχουσι Μωϋσέα καὶ τοὺς Προφῆτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν!...»

(Λουκ. ιστ´ 29)

† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος

Χάριτι Θεοῦ, ἐορτάζουμε σήμερα, πρώτη Κυριακὴ τοῦ Νοεμβρίου κατὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἡμερολόγιο, τοὺς Προστάτας Ἁγίους τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων στὸν ἀγῶνα τῆς κατὰ τῆς ἐκ Δυσμῶν προκλήσεως τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Οἱ Ἅγιοι Τρεῖς Νέοι Ἱεράρχαι, Φώτιος ὁ Μέγας, Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καὶ Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός, ἀναδεικνύονται σὲ **νέους Προφῆτας τῆς Χάριτος** στὴν Ἐκκλησία, προκειμένου νὰ διαφυλάξουν τὸν νέο Ἰσραὴλ ἀπὸ τὴν ἀπιστία, τὴν ματαιότητα καὶ τὴν κάθε εἶδους νόθευσι τῆς Ἀληθείας καὶ νὰ τοῦ συστήσουν πίστι, ἐμμονὴ στὰ παραδεδομένα, ὑπομονὴ καὶ ἀγαθοεργία, πρὸς σωτηρίαν αἰώνιον ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Ἀβραάμ.

* * *

Στὴν παλαιὰ ἐποχὴ, ὁ Ἅγιος Πατριάρχης Ἀβραάμ, ὁ πιστὸς δοῦλος τοῦ Θεοῦ, εἶχε μεγάλο πλοῦτο, ἀλλὰ δὲν ἦταν ἄσπλαγχνος. Ἡ καθημερινὴ του τρυφή δὲν ἦταν ἡ ἰδική του εὐωχία, ἀλλὰ ἡ διακονία, φροντίδα, ἀνάπαυσι καὶ πλουσιοπάροχη φιλοξενία τῶν διερχομένων. Γιὰ τὸν λόγο τοῦτο, δέχθηκε τὴν Ἐπίσκεψι τοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ μὲ Μορφὴ Τριῶν Ἀγγέλων. Τότε ἔλαβε καὶ τὴν ἐπαγγελία τῆς εὐλογίας ὅλων τῶν ἀνθρώπων μέσω τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰσαάκ.

Ὁ Πατριάρχης Ἰσαάκ προεικόνιζε τὸν «δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν... ἐνανθρωπήσαντα, σταυρωθέντα... καὶ ἀναστάντα» Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Ὁ δὲ υἱὸς Αὐτοῦ Πατριάρχης Ἰακώβ προεἶδε τὴν ἔνωσι γῆς καὶ οὐρανοῦ διὰ τῆς Θ. Ἐνανθρωπήσεως καὶ ἐπάλαιψε μὲ τὸν Θεό, ἀποδειχθεὶς ἰσχυρός.

Ἐκτοτε, ἡ Τριάς τῶν Προπατόρων Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καὶ Ἰακώβ ἐδήλωνε τὴν δίκαιη ἐκλογή τοῦ Ζῶντος Θεοῦ γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου καὶ δὲν

έννοεῖτο εὐλαβῆς ἰσραηλίτης, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ἐπίστευε ὅπως αὐτοὶ καὶ νὰ μὴ ἤλπιζε στὶς ἐπαγγελίες τους.

Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν συνέχισε νὰ ἐπεμβαίνει στὴν ἱστορία ἀποκαλυπτόμενος. Ἐξέλεξε τὸν Νομοθέτη Μωϋσῆ, τὸν Ἀδελφὸ του Ἀαρὼν καὶ τὸν Δίκαιο Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, ὥστε νὰ ὀδηγηθῆ ὁ ἐκλεκτὸς Λαὸς Του ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία τῆς Αἰγύπτου στὴν γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Ὁ Λαὸς ἐλάμβανε μέσῳ τῶν Δικαίων θεῖα προστάγματα, δικαιώματα καὶ κρίματα, καὶ ἐκαλεῖτο νὰ τὰ διαφυλάξῃ, γιὰ νὰ παραμείνῃ στὴν πίστι καὶ τὴν θεία εὐλογία, ὥστε νὰ προσδεχθῆ τὸν ἐρχόμενο Μεσσία.

Μέσῳ τῶν Ἁγίων Προφητῶν Του ὁ Τριαδικὸς Θεὸς δὲν ἔπαυε νὰ στηλιτεύῃ τὴν ἀπιστία, τὴν ἁμαρτία καὶ μάλιστα τὴν ἀποστασία ἀπὸ τὸν Νόμο Του καὶ τὴν κάθε μορφὴ Συγκρητισμοῦ, δηλαδὴ ἀναμίξεως Ἀληθείας καὶ ψεύδους, Φωτὸς καὶ σκότους.

* * *

Ὅταν πλέον ἦλθε ὁ Θεάνθρωπος Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς στὸν κόσμο, μᾶς ἀπεκάλυψε καθαρὰ τὸν Ἄναρχο Πατέρα, τὸν Μονογενῆ Υἱὸν-Ἐαυτὸν Του καὶ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, «ὃ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται» (Ἰωάν. ιε´ 26) καὶ ἀπαίτησε πίστι, παρέδωσε δὲ θεῖες Ἐντολὲς μὲ κύρια τὴν Ἀγάπη στὸν Θεὸ καὶ τὸν Πλησίον, διότι «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν» (Α´ Ἰωάν. δ´ 8).

Ἐβεβαίωσε, ὅτι Αὐτὸς ἦταν ἡ ἀγαλλίασις τοῦ Ἀβραάμ, διότι ὁ πατέρας τῆς πίστεως εἶδε τὴν Ἰδική Του Ἡμέρα καὶ ἐχάρη (Ἰωάν. η´ 57). Πραγματικὸ πνευματικὸ τέκνο τοῦ Ἀβραάμ λογίζεται μόνον ὁποῖος ποιεῖ τὰ ἔργα τοῦ Πίστεως καὶ Ἀγάπης (Ἰωάν. η´ 39). Αὐτὸς πράγματι, σὺν τὸν πτωχὸ Λάζαρο, θὰ ἀναπαυθῆ στοὺς «κόλπους» του στὴν αἰώνιο Βασιλεία. Ἐπίσης, ὁ Κύριος ἐβεβαίωσε ὅτι ὁποῖος πιστεύει ἀληθινὰ στὸν Μωϋσῆ, ὁ ὁποῖος ἔγραψε γιὰ τὸν Χριστό, μόνον ἐκεῖνος δύναται νὰ πιστεύσῃ καὶ εἰς Αὐτόν: «εἰ γὰρ ἐπιστεύετε Μωϋσεῖ, ἐπιστεύετε ἂν ἐμοί· περὶ γὰρ ἐμοῦ ἐκεῖνος ἔγραψεν· εἰ δὲ τοῖς ἐκείνου γράμμασιν οὐ πιστεύετε, πῶς τοῖς ἐμοῖς ῥήμασι πιστεύσετε;» (Ἰωάν. ε´ 46-47).

Κατόπιν τούτων, κατανοοῦμε γιατί οἱ πλεῖστοι τῶν Ἑβραίων δὲν ἐπίστευσαν στὸν Χριστό, ἀλλὰ προσκολλημένοι στὸ γράμμα τοῦ Νόμου καὶ αισθανόμενοι ἐκ τούτου καὶ μόνον «πλούσιοι», ἀπέπεμψαν τὸν δι´ ἡμᾶς «πτωχεύσαντα» Θεὸν καὶ ἐσταύρωσαν τὸν Κύριον τῆς Δόξης. Διὰ τῆς στάσεώς τους ὅμως αὐτῆς συνεχίζουν νὰ ὀδυνῶνται μακρὰν τῶν κόλπων τοῦ Ἀβραάμ, ἐν ἀπιστία στὸν Μωϋσῆ καὶ τοὺς Προφῆτας, ἐκζητοῦντες ματαιῶς «σταγόνα Χάριτος»...

Εἶναι φανερό, ὅτι ἡ στάσις ἀέναντι στὸν Χριστὸ καὶ στὴν κάθε «εἰκόνα» Του, δηλαδὴ στὸν κάθε «ἐλάχιστο» Ἀδελφὸ Του, ὡς καὶ ἡ στάσις ἀέναντι

στὸν Σῶμα Του, τὴν Ἐκκλησία Του, καὶ ἀπέναντι στὸ κάθε «Μέλος» Του, θὰ κρίνῃ τὸ αἰώνιο μέλλον ὅλων μας!

* * *

Ὁ Κύριός μας ἐξέλεξε τοὺς Μαθητὰς Του ὡς συνεχιστὰς τοῦ ἔργου Του στὴν Ἐκκλησία. Ἀπὸ τοὺς Δώδεκα, Τρεῖς ἦσαν οἱ Πρόκριτοι: *Πέτρος, Ἰωάννης καὶ Ἰακώβος*. Ὅμως, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἦταν Ὑπερ-ἀπόστολος. Οὐδεὶς ἔλαβε μία ἰδιαίτερη θέσι ὑπεράνω τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων, μὲ διοικητικὰ-ἐξουσιαστικὰ προνόμια. Ὅταν ἡ μητέρα δύο ἐκ τῶν Προκρίτων Μαθητῶν, Ἰωάννου καὶ Ἰακώβου τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου, ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Κύριο πρωτοκαθεδρίες γιὰ τοὺς υἱοὺς της, γνωρίζουμε τί τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Θεάνθρωπος: «οἴδατε ὅτι οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν· οὐχ οὕτως ἔσται ἐν ὑμῖν, ἀλλ' ὅς ἐάν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται ὑμῶν δοῦλος· ὡσπερ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἤλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (Ματθ. κ' 25-28).

* * *

Σὲ αὐτὴ τὴν Βιβλικὴν βάσι βάδισαν οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ὀδηγοῦντες τοὺς πιστεύοντας στὴν ἐν Χριστῷ σωτηρία καὶ προφυλάσσοντάς τους ἀπὸ τὴν αἰώνιο ἀπώλεια.

Σὲ αὐτὴ τὴν γραμμὴ ἐκινήθησαν οἱ Ἅγιοι Τρεῖς Ἱεράρχαι *Βασίλειος ὁ Μέγας, Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καὶ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος*, οἱ ὁποῖοι ἐπύρσευσαν τὴν οἰκουμένη μὲ τις ἀκτῖνες τῶν θείων δογμάτων τους καὶ κατήρδευσαν τὴν κτίσι μὲ τὰ νάματα τῆς θεογνωσίας. Αὐτοὶ οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὀδηγοῦσαν στὴν πίστι θεωρητικὰ καὶ πρακτικὰ, διὰ τοῦ θεοφιλοῦς παραδείγματός τους ἀγάπης καὶ εὐσπλαχνίας, προστάτευαν δὲ τὸ Ποίμνιο ἀπὸ κάθε ἑτεροδιδασκαλία καὶ δηλητηριώδη αἵρεσι ἀπωλείας, ὑπερασπιζόμενοι τὴν Ἀλήθεια καὶ τὴν Δικαιοσύνη μὲ ὅλη τους τὴν δύναμι.

Ἡ θεοδίδακτη καὶ πνευματοφώτιστη παρακαταθήκη τους διακονήθηκε ἐπάξια καὶ ισάξια ἀπὸ τοὺς τρεῖς νέους Ἱεράρχες τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας *Φώτιο τὸν Μέγα, Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ, Ἀρχιεπίσκοπο Θεσσαλονίκης καὶ Μᾶρκο τὸν Εὐγενικό, Μητροπολίτη Ἐφέσου*. Ἡ Θεία Πρόνοια τοὺς ἀνέδειξε **Στύλους τῆς Ἀληθείας** σὲ ἐποχὲς μεγάλου κινδύνου καὶ μεγάλης δοκιμασίας. Ὁ Δυτικὸς Χριστιανισμὸς καὶ ἡ ἔδρα του, τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Ρώμης, πρῶτο στὴν τιμὴ στὸ διοικητικὸ σύστημα τῆς Ἐκκλησίας, ἀποστασιοποιήθηκαν τόσο ἀπὸ τὴν Θεοπαράδοτη διδαχὴ, ἔνεκα ἱστορικῶν καὶ θεολογικῶν λόγων, ὥστε γιὰ τὴν ἀναχαίτισι τῆς ἀπειλῆς νὰ χρειάζωνται δυνατώτατοι προασπισταί.

Ἔτσι, ὁ *Μέγας Φώτιος* ἀντιμετώπισε στὸ δεύτερο ἡμῶν τοῦ Θ΄ αἰ. τὴν δυτικὴ διαστρέβλωσι τοῦ δῆθεν Πρωτείου ἐξουσίας καὶ διακονίας τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης ἐφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς προσθήκης στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως τοῦ Φιλιόκβε, τῆς δῆθεν καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Οἱ Ἐκκλησιολογικὲς καὶ Δογματικὲς αὐτὲς παρεκκλίσεις ἀντιμετωπίσθηκαν ὑπὸ τοῦ Μ. Φωτίου μὲ Προφητικὴ διορατικότητα καὶ ἐμβρίθεια ἅπαξ διὰ παντός.

Ὁ Θεόπτης *Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς* ἀντιμετώπισε στὰ μέσα τοῦ ΙΔ΄ αἰ. τὴν δυτικὴ διαστρέβλωσι σχετικὰ μὲ τὴν μέθοδο καὶ ὁδὸ γνώσεως τοῦ Θεοῦ. Ἐναντι τοῦ φιλοσοφικοῦ σχολαστικισμοῦ, προέβαλε τὴν μοναδικὴ ἀποκεκαλυμμένη μέθοδο καὶ ὁδὸ θεογνωσίας: τὴν κάθαρσι διὰ προσευχῆς, πνευματικοῦ ἀγῶνος, ταπεινώσεως, ἀγάπης καὶ μυστηριακῆς ἀνακράσεως Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου. Ἡ κοινωνία καὶ ἔνωσις μὲ τὸν Θεὸ δὲν γίνεται φιλοσοφικὰ καὶ στοχαστικὰ, ἀλλὰ διὰ τῶν Θείων Ἐνεργειῶν Του, ὅταν ὁ ὅλος ἄνθρωπος καθίσταται δεκτικὸς, καὶ τοῦτο εἶναι προσιτὸ εἰς ἅπαντας.

Τέλος, ὁ ἡρωϊκὸς ὑπέρμαχος *Μᾶρκος ὁ Εὐγενικὸς* ἀντιμετώπισε στὰ μέσα τοῦ ΙΕ΄ αἰ. τὴν δυτικὴ διαστρέβλωσι τῆς κυριαρχικῆς ἐπιβολῆς τῶν δυνατῶν καὶ πλουσίων κατὰ κόσμον Λατίνων ἐπὶ τῆς πτωχῆς καὶ κατατρεγμένης Ἀνατολῆς, τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ στὰ ράκη τῆς κατὰ κόσμον ἀδυναμίας ἐν μορφῇ Λαζάρου πένητος. Ἡ Δύσις διὰ τοῦ υπερφίалу Πάπα ἐπεξήτησε τὴν *πνευματικὴ ὑποδούλωσι* τῶν Ὁρθοδόξων, μέσῳ τοῦ *ἐξουνιτισμοῦ* τους, προκειμένου νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ ἀποτραπῇ ἡ σωματικὴ ὑποδούλωσί τους στοὺς Ὀθωμανοὺς. Ὅμως, τὴν τιμὴ καὶ τὴν ψυχὴ τῆς Ἀληθείας ἔσωσε ἕνας Γίγαντας τοῦ πνεύματος, ἕνας νέος Προφήτης τῆς Χάριτος, ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικὸς. Δὲν ὑπέγραψε τὴν ψευδένωσι Φερράρας-Φλωρεντίας καὶ ἄλλαξε στὴν πραγματικότητα τὸν ροῦν τῆς ἱστορίας: ἡ χιλιόχρονη Αὐτοκρατορία τῶν Ὁρθοδόξων χάθηκε, ἀλλὰ διαφυλάχθηκαν ἀλώβητα ἡ *Πίστις*, ἡ *Ἐμπειρία* καὶ ἡ *Παράδοσις* τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας μας, ἡ ὁποία συνέχισε νὰ ὀδηγῇ μὲ ἀσφάλεια στὴν θαλπωρὴ τῶν κόλπων τοῦ Ἀβραάμ...

* * *

Ὁ διαχωρισμὸς τῶν Ὁρθοδόξων σὲ Ἐνωτικὸς καὶ Ἀνθενωτικὸς ἰσχύει καὶ στὶς ἡμέρες μας. Ἦδη ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ Κ΄ αἰ. ἡ ἐκ Δυσιῶν οἰκου-μενιστικὴ πρόκλησις κλυδωνίζει δεινῶς τὴν Κιβωτὸ τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Ὁρθόδοξοι ἐχωρίσθησαν καὶ τὰ τραγικὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐνωτικῆς πορείας ὄχι μόνον μὲ τοὺς πολυ-αιρετικὸς Λατίνους καὶ μὲ τοὺς προελθόντας ἀπὸ αὐτοὺς πολυ-κεφάλους Προτεστάντες, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλους τοὺς παλαιοὺς καὶ συγχρόνους αἰρετικὸς, ἕως καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀλλοθρήσκους (!), εἶναι περισσότερο ἀπὸ ἅπτᾳ στὴν τραγικὴ ἐποχὴ μας: σχετικοποίησις, ἀνάμιξις, σύγχυσις, συγχρωτισμὸς, συγκρητισμὸς, παγκοσμιοποίησις...

Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἡμερολογίου τοῦ 1924 ἦταν μόνον ἡ ἀπαρχὴ τῶν ᾠδίνων. Εἰσήλθαμε σὲ ἀποκαλυπτικὴ περίοδο δοκιμασίας Πίστεως, Ἀρετῆς, Ἀγάπης καὶ Ὑπομονῆς. Ἡ ἐτυμηγορία τοῦ Οὐρανοῦ ἀκούγεται στοὺς παραλαίοντας Ὁρθοδόξους, οἱ ὁποῖοι καὶ σήμερα ἀναρωτιοῦνται περὶ τοῦ πρακτέου στὰ χρόνια αὐτὰ τῆς κρίσεως καὶ τοῦ κινδύνου παραπλανήσεως ἀκόμη καὶ τῶν ἐκλεκτῶν: «**Ἔχετε (ὡσὰν τὸν Μωϋσέα καὶ τοὺς Προφήτας) τοὺς Ἁγίους Τρεῖς Νέους Ἱεράρχας! Ἀκούετε αὐτῶν! Μιμῆσθε αὐτούς!...**».

Ὅσοι ἀκούουν καὶ μιμοῦνται Αὐτοὺς δημιουργικά, ἐντὸς τῆς ζωντανῆς Παραδόσεώς μας ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ἀπορρίπτουν ἀποφασιστικὰ καὶ τώρα καὶ πάντοτε κάθε πειρασμικὴ διαστρέβλωσι ὀποθενδήποτε προερχομένη. Προσπαθοῦν δὲ νὰ διώσουν καὶ νὰ προτείνουν ὡς σωτήρια διέξοδο τὴν **Ἐνότητα τῆς Πίστεως** καὶ τὴν **Κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος** ἐν Ἀληθείᾳ καὶ Ἀγάπῃ.

Σὲ αὐτὰ ἀποβλέπουσα καὶ ὑπὸ αὐτῶν ἐμφορουμένη ἡ Ἱερά Σύνοδος μας θεωρεῖ τοὺς Ἁγίους Τρεῖς Νέους Ἱεράρχας, τοὺς Προφήτας αὐτοὺς τῆς Χάριτος, Προστάτας καὶ Ὁδηγούς. Προβάλλει δὲ τὸ ἐπίκαιρο καὶ διαχρονικὸ μῆνυμά τους **ὄχι θριαμβολογικά**, δίκην ἀσπλάγχνου «πλουσίου» ἐναντι δῆθεν πτωχῶν καὶ ἀπερριμμένων, ἀλλὰ **ὀμολογιακὰ καὶ ὀδηγητικὰ**, ὥστε μὲ σταθερότητα στὴν Πίστι καὶ εὐσπλαγχνία καὶ ἀγάπη στὶς διαθέσεις νὰ ὁμοιάσουμε τοὺς Ἁγίους Ἱεράρχας στὴν ἐν ταπεινώσει ἄκαμπτη ἐμμονὴ στὴν Ἀλήθεια. Ὁ ἀγώνας τῆς Πίστεως γιὰ νὰ εὐδοῦται καὶ εὐλογῆται, πρέπει νὰ διεξάγεται σύμφωνα μὲ τὸ Ἀγιοπατερικὸ ἦθος ἀγάπης, εὐσπλάγχνου φιλανθρωπίας καὶ ταπεινώσεως, ὅπως ἐξάγεται ἀπὸ τὴν ἡσυχαστικὴ καὶ εὐχαριστιακὴ ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἁγιασμένων μελῶν Αὐτῆς.

* * *

Στὸ ζοφερὸ ἀδιέξοδο πὸ μᾶς περιβάλλει σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς, στὸ σκοτάδι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὀρίζοντος τῶν ἡμερῶν μας, οἱ Ἅγιοι Τρεῖς Νέοι Ἱεράρχαι μᾶς φωταγωγοῦν στὴν Πίστι, τὴν ἐμμονὴ στὰ παραδεδομένα καὶ τὴν Ὑπομονή. Καὶ μᾶς παραδειγματίζουν στὴν Ἀγάπῃ καὶ τὴν Ταπεινώσει. Μόνον ἂν ἡ Ὁρθοδοξία μας ἐμπνέεται ἀπὸ αὐτὴ τὴν τοποθέτησι θὰ εἶναι ὄντως Ζωογόνα καὶ Χαρμόσυνη καὶ ἡ μαρτυρία μας ἀποτελεσματικὴ.

Κυριακὴ, 2/15.11.2009

† Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν

(*) Ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τῶν Ἁγίων Τριῶν Νέων Ἱεραρχῶν τελέσθηκε ἱερὸν Συλλείτουργο στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φιλῆς Ἀττικῆς, Ἔδρα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, προεξάρχοντος τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ὠρεῶν κ. Κυπριανοῦ, Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὁποίου ὁ Θεοφιλ. Γαρδικίου κ. Κλήμης ἐξεφώνησε Ὁμιλία ἐπὶ τῶν κυρίων θέσεων τοῦ παρόντος κειμένου αὐτοῦ.